

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19Csp/160/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121209265
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121209265.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danielou Baranovou v spore žalobkyne: Y. I., W.. X.X.XXXX, M. F. L. XX, XXX XX T., zastúpenej JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 816,68 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 816,68 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Priznáva žalobkyňi vo vzťahu k žalovanej nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 4.11.2021 domáhala voči žalovanej zaplata sumy 816,68 eur a náhrady trov konania, pričom svoju žalobu odôvodnila tým, že „v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20Csp/9/2017 si uplatňovala voči žalovanej nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj o určenie, že zmluvná podmienka týkajúca sa administratívneho poplatku vo výške 533,35 eur je neprijateľná. V tomto konaní bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, v oboch uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Prešov, pod sp. zn. 20Csp/9/2017-91 z 9.6.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 23Co/110/2017-115 zo dňa 14.5.2018.

Finančné zadostučinenie požaduje vo výške 816,68 eur, zodpovedajúcej sume 1 zo sumy, o ktorú sa na jej úkor žalovaný bezdôvodne obohatil vrátane výšky administratívneho poplatku (1.100 + 553,35) : 2, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo a chcel obohatiť“.

2. Žalovaná vo vyjadrení doručenom súde dňa 26.11.2021 „žiadala súd, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadostučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalovaná teda poskytla jej úver v dobrej viere, že sú jej známe zmluvné dojednania. Za spornú považuje žalovaná aj výšku požadovanej náhrady finančného zadostučinenia., ktorú žalobkyňa nijako relevantne neodôvodnila. Takto priznané finančné zadostučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku

finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom.“

3. V replike žalobkyňa poukázala na to, že „v žiadnom prípade nemožno vydanie bezdôvodného obohatenia považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovanej nebol perfektný a privodil spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Uloženie povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovanej. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pripustením takejto argumentácie žalovanej by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovanej dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov.

Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu., ktorá zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Žalovaná nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností „ospravedlňuje“ podľa jej názoru ľahostajnosťou. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí.“

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a to: spis tunajšieho súdu vo veci 20Csp/9/2017 z neho najmä žaloba, zmluva o spotrebiteľskom úvere z 26.11.2013, dohoda o plnených splátkach, potvrdenie o platbách úveru, právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 9.6.2017 č.k. 20Csp/9/2017-91, písomná výpoveď žalobkyne a zistil tento skutkový stav:

5. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 16.1.2017 sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.100 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.100 eur od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanej; určenia, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 802002195 z 26.11.2013, uvedená v bode 2. - administratívny poplatok vo výške 533,35 eur za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou tým spojenou, je neprijateľná.

6. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 9.6.2017 č.k. 20Csp/9/2017-91 bolo o jej žalobe rozhodnuté tak, že súd „zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.100 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.100 eur od 3.2.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku;

Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 802002195 z 26.11.2013, uvedená v bode 2. - „administratívny poplatok vo výške 533,35 eur za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou tým spojenou“, je neprijateľná,

pričom v odôvodnení tohto rozsudku súd konštatoval, že „dospel k záveru, že úver zo Zmluvy uzavretej medzi stranami je bezúročný a administratívny poplatok súd vyhlásil za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyni bol poskytnutý úver 1.100,- eur a poukázala splátky vo výške 2.200,- eur (žalovaný túto skutočnosť nespochybnil). Žalovaný sa teda na úkon žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 1.100,- eur, a preto ho súd zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.100,- eur“.

7. Na odvolanie žalovanej rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.5.2018 č.k. 23Co/110/2017-115 odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom uviedol, že „preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Aj keď výška úrokov v čase dojednávania zmluvy nebola

obmedzená, správne uviedol súd prvej inštancie, že dojednaná výška je v rozpore s dobrými mravmi a svoj záver aj odôvodnil. Súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na tom, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a k), ale vychádzal z toho, že dojednaný úrok je neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a administratívny poplatok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto žalobcovi nad poskytnutú sumu nepatrí žiadne ďalšie plnenie. V danom prípade sa nejednalo ani o prieskum primeranosti ceny. Súd nemôže v zásade skúmať primeranosť ceny, avšak pokiaľ je právny úkon v rozpore s dobrými mravmi, pričom rozpor s dobrými mravmi môže vychádzať aj z neprimeranosti ceny, môže byť celý právny úkon, resp. niektoré jeho čiastočné dojednania neplatné pre rozpor s dobrými mravmi.“

8. Z písomnej výpovede žalobkyne súd zistil, že „žalovaná sa na jej úkor bezdôvodne obohatila, čím zasiahla do jej majetkovej sféry a ochudobnila jej beztak nízky rodinný rozpočet. Suma 1.100 eur nie je pre ňu vôbec nízka, a za tú dobu mohla tieto peniaze prospešne zužitkovať pre seba alebo pre svoju rodinu a nemusela sa zbytočne zadlžovať pôžičkami. Navyše jej bol priznaný aj nárok na náhradu trov konania, avšak náhrady týchto trov sa musela domáhať až cestou exekúcie, čo opätovne považuje za ďalší zásah do jej práv ako aj jej života. Z konania žalovanej je už znechutená a psychicky vyčerpaná neustálymi súdnymi a exekučnými spormi. Žalovaná vie o tom, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor klientov, ale napriek tomu sa zdráha vydať späť finančné plnenia, ktoré neoprávnene nadobudla alebo uhradiť, čo jej bolo súdom prikázané.

V tomto konaní chce, aby žalovaná pocítila výraznú sankciu za svoje konanie a zároveň, aby bola kompenzovaná. Sumu, ktorú požaduje, považuje za primeranú, pretože táto ani nepredstavuje výšku bezdôvodného obohatenia, ale iba 74 % z neho. Naopak žalovaná od nej neoprávnene prijala platby až 100 % zo sumy poskytnutého úveru.“

9. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

10. Predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 816,68 eur v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovanej na základe na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 20Csp/9/2017.

11. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súd úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti týmto zákonom osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Súd konštatuje, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 20Csp/9/2017 žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva., pričom sa žalovaná dopustila voči nej úžery a uplatnila si neprijateľnú zmluvnú podmienku týkajúcu sa administratívneho poplatku a s prihliadnutím na výšku požičanej sumy, jeho konanie a správanie voči žalobkyni je zneužitím práva.

13. Ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nesplnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

14. Súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016 sp.zn. I.ÚS 548/2015, podľa ktorého zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok.

15. S poukazom na vyššie uvedené s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovanej, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

16. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia súd prihliadol aj k písomnej výpovedi žalobkyne, a ako aj k intenzite, povahe, charaktere a rozsahu porušenia spotrebiteľského práva v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu a určil voľnou úvahou za primeranú výšku sumu 816,68 eur, pretože pokiaľ by sa nebola aktívne domáhala ochrany svojich práv pred súdom, musela by žalovanej zaplatiť sumu 816,68 eur, na ktorú sumu nemala nárok, a bola by bezdôvodným obohatením na strane žalovanej.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovení §§ 255 a 262 CSP., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Súd ustalauje, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech, a preto jej priznal voči žalovanej nárok na 100% náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresný súd Prešov. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné

uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má

vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 CSP).